

Отмъщението

На пристанището, долу в една странична улица, в свободния град Хамбург, се намираше магазинът на стария Соломон. Той държеше в дюкяна си толкова интересни неща, които биха могли да радват сърцето на всеки млад човък. Продаваше препаирани животни, разни минерали, оржия на диви народи и много морски украшения.

Пжтът за училището водеше край дюкяна на стария Соломон и винаги след пладне се трупаше пред него голъма група деца, които зѣпаха изложбата му. Тѣ завистливо и сѣ въздишка гледаха тия хубави неща. Никога, обаче, никой не е влизал в дюкяна му. Когато тази група от деца омръзваше на търговеца, той излизаше сѣ бастунъ в рѣка и ги разгонваше от тротуара. Бѣше голѣма тайна, защо децата и стария Соломон бѣха неприатели помежду си. А това трая повече от година.

Въ началото неприителството се изразяваше въ детския крѣсъкъ и въ това, че старият ги разпѣждаше сѣ бастуна си, докато после работата стана по-сериозна.

Единъ зименъ день, въ дѣждовно време, изведнажъ настѣпи студъ. Улицитѣ станаха страшно плѣзгави. Пакъ минаваха децата покрай дюкяна, като викаха, а старецътъ сърдито ги гонѣше. И тогава именно се случи нещастното. Децата бѣха се разбѣгали предъ дигнатия бастунъ и първо между тѣхъ бѣше едно блѣдо и слабо дете, което се подхлѣзна лошо и падна върху тротуара. То получи сѣтресение на мозѣка и така го отнесоха въ кѣщи.

Това бѣше тѣврде тежко време за немирнитѣ деца. Всички бѣха омѣрлушени, като си мислѣха за бедата, която сполетѣ тѣхния другаръ. Когато той оздравѣ, тѣ пакъ започнаха да си мислятъ своя неприителъ, стария Соломонъ.

Зимата мина и дойде лѣтото. Децата забравиха печалната случка. Една вечеръ позвѣни звѣнецътъ надъ вратата на стария антикваръ. Той излѣзе да посрещне новодошлия. Това бѣше единъ селянинъ, който смутено върѣше калпака въ рѣцетъ си. Сѣ голѣма мѣка тѣ едва се разбраха. А работата се състоеше въ това:

Селянинътъ разправи, че е отъ близкитѣ села и че тамъ между две ниви се намира една могила, покрита сѣ трева. Сега дошли нѣкакви учени хора отъ „верситета“ и нѣщо си говорѣли, [кое-то той не разбралъ добре. Все пакъ схваналъ, че тѣ мислятъ за нѣкакво скрито богатство подъ гая могила. По тази причина той решилъ да се обѣрне къмъ стареца, който познава стари-нитѣ и да види въ какво се състои работата. Всичко това много зарадва Соломона. Той вмѣкна селянина въ своята канцелария и тамъ бързо приготви договора между тѣхъ. Изследването ше се върши тайно и селянина отъ всѣко намѣрено нѣщо ше получи своя дѣлъ. И двама се уговориха да мълчатъ, за да не узнае никой за тия разкѣпки.

Когато се мръкна предъ първата нѣдѣля, старецътъ затвори рано дюкяна си и отиде на гарата. Той сложи една раница на гърбъ, въ която тракаха уредитѣ.

Въ отдалеченото поле бѣше тихо, когато стария Соломонъ направи първия ударъ въ посочената могила. Наоколо нѣмаше никого, само нѣколко деца играеха на шапка.

Старецътъ работѣше усилено. До обѣдъ, когато дойде селянина, за да види какъ върви работата, той бѣше прекопалъ доста голѣма частъ отъ посоченото мѣсто. Когато слънцето за-

лѣзе, лопатата удари въ нѣщо кораво. Старецътъ започна да рови сѣ рѣце. Сърцето му трептѣше отъ радостъ, когато хванъ нѣ рѣчка. Между прѣстѣта засия нѣщо като злато. Не бѣше стигналъ дѣното на гроба и той намѣри нѣщо по скѣпо отъ едно гърне сѣ пепелъ и стари оржия. Това бѣше една изкована корона отъ жѣлтъ металъ сѣ блестящи камѣни и нѣкакви слова.

Той не искаше повече да стои, заради туй скри намѣрената ценностъ въ раницата си и нахвърля прѣстѣта обратно. Нека други да копаятъ по нататѣкъ. За него това бѣше достатѣчно. Толкова по-добре, ако остане нѣщо въ земята. Така нѣма да има съмнение, че той е взелъ нѣщо.

Презъ другата седмица въ неговата улица имаше голѣмо движение и възбуда между минавачитѣ. За първи пътъ витрината на дюкяна му бѣше така добре уредена. На срѣдата стоѣше неговата последна плячка — короната. До нея имаше надписъ върху една табелка:

„Короната на единъ викингски кралъ, единствениятъ образецъ до сега“.

Хората се спираха и гледаха удивени. Следъ обѣдъ влѣзе единъ господинъ въ дюкяна на стареца. Той бѣше директорътъ на музея, който бѣше дочулъ за рѣдката находка и бѣше дошълъ да я види.

Соломонъ го прие радостенъ, като потриваше рѣце. Откъде е тази корона? Това не можеше да каже, но бѣше на пжтъ да го стори. Знае ли Соломонъ какво пише върху тази корона?

Не, нима може да се разчете такъва писмо?

Директорътъ се засмѣ и каза: — О, да! Това сѣ латински думи и преведени означаватъ:

„На княза на глупостѣта посвещава народа — гимназистъ.“

Директорътъ на музея излѣзе отъ дюкяна като се смѣеше, а старецътъ бѣсенъ отъ ялъ, извади короната отъ витрината. Навѣнъ стоѣха гимназиститѣ и примираха отъ смѣхъ и радостъ.

Едва по-късно Соломонъ разбира какъ стои работата. Синътъ на единъ актьоръ игралъ главната роля. Децата заровили въ тази могила една стара корона, която служила нѣкога въ театъра за царски роли и по тоя начинъ си отмѣстили на стария Соломонъ, затова че станалъ причина да пострада тѣхния другаръ.

Отъ тогава Соломонъ престана да гони децата предъ своята витрина и ги оставяше да гледатъ колкото имъ душа желае.

Съвети

Следъ свършване на мастилото, мастилницата трѣбва добре да се измива, защото на дѣното остава утайка, която прѣчи за доброто писане.

Никога не трѣбва да се слюнчи молива, особено химическия, защото съдържа частици, които сѣ вредни за стомаха.

Следъ връщане отъ училище, всѣко дете трѣбва да си измие рѣцетъ сѣ сапунъ и така да седне на трапезата.

Въ игритѣ никое дете не бива да спѣва друго дете, особено когато то тѣча. При такъва спѣване (туряне кракъ) много сѣ нещастнитѣ случаи.

Всѣко дете трѣбва да внимава при прѣсѣчката на улицитѣ: да не бърза да мине, преди да види, отъ двѣтѣ страни, дали се задава трамвай или автомобилъ.

ЗАДАЧА

отъ бай Станю Познавача

— Е, какъ сме сѣ акулата? — попита ни бай Станю, следъ като се рѣкувахме и седнахме.

— Никакъ не сме добре, — каза Татунчо. — Азъ ужъ понаскочихъ на едни цифри, но не знамъ дали не съмъ въ грѣшка.

— Тя е въ сѣщностъ проста задача, — каза бай Станю.

— Ба, на тебе, бай Станю, всичкитѣ задачи ти се виждатъ прости, защото ги знаеш! — обадихъ се азъ.

— Може и така да е. Но тука имаме разрешението въ самитѣ условия на задачата. То прилича на чорапъ — като уловишъ единия край и почнешъ да дѣрпашъ, самъ се разплита. Ето, напримеръ знаемъ, че опашката на тази страшна акула е равна на половината отъ главата и тѣла на тѣло. Това значи, сѣ други думи, че опашката е равна на една трета отъ цѣлата дължина на акулата. Главата пѣкъ, споредъ условията на задачата, е равна на три пети отъ дължината на опашката или на една пета отъ цѣлата дължина на чудовището. По такѣвъ начинъ излиза, че главата и опашката заедно сѣ равни на осемъ петнайсети отъ цѣлото, а за тѣлото оставатъ седемъ петнайсети. Разликата между дължината на тѣлото и дължината на главата сѣ опашката заедно е равна на единъ метъръ. Следователно, метърътъ е една петнайсета отъ дължината на чудовището, или, сѣ други думи, страшната акула, Татунчо, е била дълга 15 метра. Разбрахте ли сега?

И азъ и Татунчо започнахме да се почесваме въ тѣла. Най-сетне Татунчо каза:

— Не можахъ да разбера добре, но като си ида у дома ше направя подробна смѣтка...

— Направи, Татунчо, направи. Но щомъ вие не можете да решавате такива лесни задачи, тогава азъ ше ви задавамъ още по-лесни!

— Хайде, бай Станю, кажи този пжтъ нѣкоя по-лесна! — извикахъ азъ.

— Добре. Представете си сега, момчета, че пжтувате сѣ влака. Ама единъ

необикновецъ влакъ: голѣмъ, високъ, нѣщо американско...

— Охъ, дай Боже! — каза Татунчо. — Така. Дай Боже, — ама по добре да не ти дава Господъ. Сега ше видишъ защо. Представете си, че влизате въ ресторана на този особенъ влакъ да закусите нѣщо...

— Ама тамъ е много скѣпо, бай Станю! — извикахъ азъ, да направя малко смѣхъ.

— Нищо. Нали всичко е въ случая въображение? Въобразете си, че джебоветѣ ви сѣ пълни сѣ долари и вие се разпореждате тамъ като у дома си. Така. Седите си вие въ ресторана, а въ това време влакътъ трѣщи, фучи, хвърчи сѣ 120 километра въ часъ. Разбрахте ли? Запомнете го добре: 120 километра въ часъ. Какъ ви се вижда, а?

— Страхъ да те вземе! — каза Татунчо.

— Нищо. Пляйте си въ пазитѣ и продължавайте... А цѣкъ ресторанта не е като нашитѣ, ами е високъ, високъ — 10 метра високъ! Отъ пода до потона цѣли 10 метра. Запомнете добре и тази цифра... И на потона вис единъ полюлей — хубавъ, красивъ, меденъ полюлей, 10 килограма тежѣкъ... И така, докато вие сѣ Пжтечка си похапвате скѣпнитѣ гѣсби и си приказвате, внезапно единъ малѣкъ инцидентъ: полюлеятъ се откъсва отъ потона и — трясъ! — пада долу.

— Ама ние, бай Станю, нѣма да седимъ точно подъ него я! — каза Татунчо.

— Това не е важно! Важното е друго. Запомнете добре: 120 километра бързина, 10 метра височина и 10 килограма тежи полюлеятъ! И полюлеятъ се откъсва и пада! Пита се сега: кѣде именно ше падне полюлеятъ?

Бай Станю се взрѣ въ насъ, като че очакваше отговоръ веднага.

— А, тази работа не може така! — рече Татунчо — Тукъ трѣбва да се помисли — и здравата да се помисли!

— Е, тогава помислете си до идната седмица. И вие и другитѣ пжтечковци. Безъ мислене нищо не става, момчета. Задачата е този пжтъ доста лесна, но все пакъ трѣбва да се помисли. Който намисли най-правилно разрешение, обещаите му книжка...

За миналата задача се получи много отговори. Имената на всички, ако напечатиме ше изпълнимъ „Пжтека“ затуй между тѣхъ теглихме жребие и премията се падна на Л. Антоновъ, ул. Л. Каравеловъ 18а — Русе.

Добре е да знаемъ

Диамантътъ е кристализирана въглена материя. Диамантътъ и брилянтътъ сѣ по сѣществото си една и сѣщо нѣщо, разликата е само въ шлифовката.

Въ океана, близо до Нова Гвинея, е билъ намѣренъ единъ огроменъ бисеръ, който ималъ размѣри 3 на 2 сантиметра.

Звездата Венерѣе отдалечена отъ земята четиресетъ милиона километра. Ако може да се иде до нея, би трѣбвало да се пжтува сѣ бързъ влакъ 52 години. Свѣтлината, обаче, изминава този пжтъ за една и половина минута.

Скорпионътъ живѣе главно въ тропическитѣ топли краища. Скорпионътъ е видъ паякъ, приличенъ на ракъ. Той е дълъгъ отъ 3-16 сантиметра. Има опашка, съдържаща отрова, която може да умѣрти човѣка.

Въ Австрия сѣ въведени въ училищата радио-апарати, сѣ които се преподава два пжти седмично. Децата слушатъ предаване на естествознание, история, география и пр. Единъ пжтъ седмично ученицитѣ слушатъ концерти.

Сърната е едно отъ много издѣржливи животни на тичане. Има сърни, които могатъ да тичатъ сѣ бързина сто километра въ часъ.

Китайската стена е дълга 2450 километра. На нея се намиратъ кули. По стѣнитѣ има интересни надписи на разни езици: монголски, китайски, санкритски и др. Тази стена е най-дългата въ свѣта.

Въ Санъ Франциско ше се построи

мостъ, който ше бѣде седемъ и половина километра дълъгъ. Той ше бѣде много високъ, за да могатъ да минаватъ подъ него и най-голѣмитѣ морски параходи.

Вести

Жертва на трамвая

Софийскитѣ трамвай взеха нова жертва. На прѣсѣчкитѣ на улицитѣ „Пиротъ“ и „Морава“ въ София, трамвай 80 прѣгази шестъ годишното момченце **Павлина Н. Розова**, живуща на ул. Морава 139.

На 2 мартъ т. г. престана да тупти нѣжното и добро сърдце на единъ нашъ ревностенъ читателъ на малкия и обичанъ отъ другаритѣ си — **ДАМЯНЪ (БУБИ) ДИМИТЪРЪ ДАМЯНОВЪ** (ученикъ отъ I класъ на у-ще „Априловъ“)

Единствена рожба на своитѣ неутешими родители, малкиятъ Буби се отличаваше сѣ своя крайно благъ характеръ, добро сърдце, буденъ умъ и богата душа

Примѣренъ ученикъ, обичанъ отъ всички, той угасна като пролѣтенъ лжчъ, за да остави незаличими спомени у всички, които го познаваха.